

Durmuş Hocaođlu

Bugün 1 Ekim; Benim İçin Sevincin ve Hüzünün Günü

Yeniçağ., “Analiz” ., 01 Ekim 2007, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 573; 2007-088; Ekim-01

YENİÇAĞ

Bugün benim sevinçli günüm; çünkü, sizler bu yazıyı okuduğunuz gün, 1 Ekim 2007, Pazartesi, üniversitemizin yeni öğretim yılına başlangıç tarihi. Çok fazla talepte bulunduğumu biliyorum, ama yine de, duâların her vakitkinden daha ziyâde kabûle şâyân olduğu bu günler hâtırına, Rabbimden, vatana, millete, ümmet-i Muhammed’e ve umum insanlığa hayırlı ve hayırlara vesîle kılmasını niyaz ediyorum. Bugün benim sevinçli günüm; çünkü, talebelerimle buluşacağım; bu sene ile birlikte yirmibeş yılımı doldurduğum akademik hayâtımda her ders yılı başlangıcı gibi bu sene de yine aynı, hiç azalmayan heyecânı hissediyorum. Lâkin yine de hüzünlü bir tarafı yok değil; hattâ ‘yok’tan da öte, birçok sebebe binâen; sâdece bir adedini söyleyeyim: Bugün ilk gün ve emînim ki bir-iki kişi müstesnâ kimse derse gelmeyecektir. Sebep basit: Birinci sınıf talebeleri üniversite ile ilk tanışmanın heyecânı içerisinde umûmiyetle ilk gün derse gelirler, ama ileriki sınıflar, pek iltifat etmezler; benim bu seneki Pazartesi derslerim ise sene üçüncü ve dördüncü sınıflara; yâni ümit yok. Üstelik iki hafta sonra da bayram; korkarım ilk iki hafta boş sıralarla karşılaşacağız. İşte hüznümün birisi bu: Yirmibeş yıllık akademik hayâtım boyunca, pek nâdir istisnâî hâller hâriç, bilgi talep eden – yâni “öğrenci” (*learner*) değil hakikî mânâda “talebe” (*student*) olan – pek az talebem oldu. Bu başlı-başına bir hüzün sebebi değilse başka ne olabilir?

★★★

Bugün 1 Ekim ve aynı zamanda benim hüzünlü günüm. Çünkü, maddî ve mânevî dünyamın mîmârı babam Mehmet Hocaođlu’nun dâr-ı bekaya hicretinin onaltıncı sene-i devriyesi. Rabbim makamını cennet kılsın. Onaltı sene oldu ayrılalı[*]; yıllar geçip de araya giren tozlu zaman perdesi kalınlaştıkça daha çok ayrılıyoruz birbirimizden; ancak bu ayrılığın bir de vuslat yanı var. Hiç unutmam, gençlik yıllarımda bir gün Bayburt’ta, babamla ikimiz, âile kabristanına gittiydik – bu, birlikte son ziyâretimiz olmuştu-; babam girişde yüksek sesle ehl-i kubûru selâmladı, sonra tek-tek âile efrâdını ve en nihâyetinde – hep “hoca” diye hitap ettiği, aşırı derecede düşkün olduğu – babasını ve hemen yanında medfûn, canı ciğeri “ana”sını; kabirlerin ayak tarafına giderek dikildi ve birşeyler görüyormuşcasına dikkat kesilerek baktı, sonra baş tarafa geçerek taşları eliyle okşadı ve hiç görmediğim âile büyüğümüz, Bayburt’un son müderrisi, dedeciğim Hacı Hasan Efendi’nin (1868-1943) taşına çökerek hıfzından uzun bir kıraata geçti. Derken ayrılık vakti geldiğinde şunu söyledi: “Allaha ismarladık ‘hoca’, Allaha ismarladık ‘ana; siz helâl etmedikçe ödenmez olan haklarınızı helâl edin. Aradan yıllar geçtikçe ayrılık da büyüyor; ancak, ne gam; vuslat vaktimiz de yaklaşıyor”. O zaman bana çok dokunan

ve hiç unutmadığım bu vedâ hitâbını, artık ben de, biricik annemle babamın birlikte yan-yanaya yattığı kabristana her gidişimde, sık-sık tekrarlıyorum, bilhassa yaş ilerledikçe: “Ödenmez haklarınızı helâl ediniz, lûtfen; aradan çok zaman geçti ve her geçen günle birlikte birbimizden biraz daha fazla ayrılıyor; ne var ki, aynı zamanda vuslat vaktimiz de yaklaşıyor.”

Bu iyi bir şey; hüznün içinde sevinç.

İşte hayatın diyalektiği; bir yandan sevinç ile hüznün yan-yanaya, bir yandan hayat ile ölüm: İnsan yaşar ve yaşadıkça yaşlanır – “yaşamak ve “yaşlanmak” kelimelerinin aynı kökten geldiğine dikkat edile -, ölüme doğru koşar. Ne var ki, her ölüm, aynı zamanda bir diriliştir de; bu, geceyi gündüzü dönüştüren Cenâb-ı Bârî'nin hikmeti gereği, ölümün hayata dönüştürmesidir.

Okuyucularıma mühim not:

Şahsî sitemde yeni bir hizmet sunmağa başlamış bulunuyoruz. Bugüne kadar yalnızca kendi yazılarımı yayınladığım sitemde, başka yazarlardan seçtiğim ve hepsi için de yayın izni alınmış akademik makalelerin, orijinal matbû metnin bire-bir fotopisi mâhiyetindeki pdf formatları yayınlanacak. Şu ânda ilk olarak şu üç makale siteye eklenmiş bulunuyor: 1: Vedat Bilgin., “Yirmibirinci Yüzyılda Türk Modernleşmesinde Paradigma Değişimi”., 2: Gerard Clauson., “Altay Teorisinin Leksikoistatistiksel Bir Değerlendirmesi”., 3: Abdurrahman Uzunaslân., “Antik Roma’ a Gladyatör Oyunları”.

Erişim: www.durmushocaoglu.com adresinden “**Kütüphane**”yi tıklatarak ulaşabilirsiniz.

[*] **Tavzih:** Tanıdıklardan gelen suâl üzerine bu yazının basılı nüshasında bulunmayan şu tavîhi gerekli görüyorum: Babamın vefât yeri Nümune Hastahanesi Kalp servisi, tarihi ise saati-saatine, 1 Ekim 1992, Perşembe, saat 12.45’dir. Buna göre bugün onbeşinci sene-i devriyesi olmaktadır. Metindeki “onaltı sene oldu ayrılalı” ibâresiyle kastettiğim, onbeşinci senesinin dolup onaltıncı senesine girdiğini ifâde etmek içindir – D.H.

